

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто не може заложити.
 "Викуп" За Всіх

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ? „Нагромадились поразки, та ще ніч“ Isa. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. II July 1st, 1925 No. 7

Рок Божого 6053 Липень, 1, 1925

ЗМІСТ

Покликані від Бога	99
Правдивий ученик Христа	103
Церква в Антіохії	104
Найменший в Царстві Небеснім	106
Послідні слова Ап. Павла	107
Умер і знова ожив	109
Вечір молитви і слова до розважування	109
Відповідь недовіркам	110
Цікаве питання	110
Ботіха для Християнина	111
Соборний Намет або Скиння Засвіту	111

„Став же я неспаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жагобу.“ — Аввакум 2:1.

© WTB&TS

На землі переносих народів у закордоні, як зареве море та філії [взбурені, недоволені маси]. І омертвють люди від сарани та дождів того, що прийде на поселення [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитяться... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше. — Євангеліє: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1834. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також годас, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступінь т. зв. „Веріі Деї Міністер“ (В. Д. М. — *V. D. M.*), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі ..., щоби тепер об'явилася через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сокт або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділити своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але повне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знанні. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голос і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХІ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оідкриті 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „гладивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усювершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свірками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Оідкриті 1:6; 20:6.

Що нація світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад якого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волині 4 золоті пол.; для Чехо-Словачії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Повідомлення: Всі ті, що бажали би набутти ще Вартові Башти на висилку до старого краю можуть одержати в нас тільки такі числа: За 1924 рік маємо: число 2; 5, 6, 7, 8, і 9. Всі ловише наведені числа крім 9, маємо ще по 20 штук. З 1925 року маємо 1, 3, 4, 5, і 6. Також крім 1 і 4 по 20 шт. Тому, всі інтересовані пишуть, пока ще не вичерпане.

Повідомляємо, що вже вийшла давно очікувана книжка п. 3:

Намет Тінями Лучших Жертв

Вияснює прообрази старого Завіту і виводить філософію викупу людського роду показаного в типах. — Містить в собі додаток: Скороченне віри. Типи. Символи. і Неавтентичні стихи зі св. Письма. — Ціна 25 цнт. — Щоби заощадити собі час проситься всіх секретарів о надісланне замовлення.

Другий Прихід Христа

Пояснює заповіджений прихід Христа, в який спосіб Він прийшов, хто його видить і загально цілу філософію. Ціна 10 цнт.

Сі дві книжочки на часі, а зрозумівши значіння слів, котрі вони пояснюють, легко прийдеється зрозуміти час в яким живемо.

Проситься всі Збори, де тільки який істнує, подати точну адресу секретаря того Збору. В місцевості, де не має Збору, а є посвячені, просимо одного з поміж них подати адрес — Если Збори мішані, то просимо подати адрес секретаря, і одного з братів, котрі читають нашу часопис..

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Липень-July, 1, 1925.

№ 7.

Покликанням від Бога

„Юда, слуга Ісуса Христа, брат-же Якова, — тим, що є покликані і освячені від Бога Отця з Ісусом Христом заховані.” — Послан. Ап. Юди 1.

Се послання писав апостол (Юда Тадей) до святих Господніх, до Нового Сотворіння.

Перед тим заким ми прийшли до світла правди, котре тепер просвічає людям Божим, майже кождий з нас був того переконання, що науку Ісуса Христа проповідується на се, щоб всіх покликати до неба. Ми (переконували) вмовляли в себе, що не тільки жителі всіх т. зв. християнських країв кликані, щоб сталися наслідувателями Христа і були в небі, але також і ті, котрі ніколи не чули о Христі; що вони також будуть відповідати за се, бо вони мали світло совісті, і ся совість говорила їм, щоб чинили, що тільки найлучшого можуть і тоді могли би також бути спасенні, значиться, в небі. Такого погляду св. Письмо не potwierджує зовсім, тому такий погляд є фальшивий. Сей погляд був причиною, що ми думали, що більша часть поган буде мусіла терпіти вічні муки, тому, що ми, або другі люде занедбали занести до них слово науки Христової.

Але, як більше отвираться очи нашого вирозуміння, ми починаємо добре розуміти значіння слів св. Письма, що „всі згрішили і лишені слави Божої,” і що закон совісті, написаний в серцях поган, учинив тільки се, що вони відчували нещасне своє положення, зрозуміли, що є далекі від Бога. Сі, що подорожують по поганських краях, potwierджають, що так в дійсности є. Погани інстинктивно пізнають, що вони є неначе відтяти від Бога. І тому як говорить апостол Павло в першій голові свого послання до Римлян, вони є віддані поганьству і всякій нечистоті ума і тіла. Їх не можна уважати за покликаних. Ніхто не покликаний, если наперед не учує слів науки Ісуса Христа; а погане не чули ніколи. „Всяк, бо, хто призове ім'я Господнє, спасеться. [а в инший спосіб ніхто не може бути спасений], як же будуть призивати Того, в кого не увірували? як же будуть вірувати, про котрого не чули, а як будуть чути, без прорекуючого?” — до Римлян 10:13, 14.

Апостол Павло добре досліджував св. Письмо. В своїм посланні до Римлян він писав до таких, котрі, подібно як і він знали св. Письмо. Свої слова повніше наведені він potwierджує двома висказами пророка Ісаїї, що прийде, ще час, що наука Христа буде проповідуватись всім людям.

І тим, він доказує і показує ясно, що погани не були покликані, кажучи: „віра приходить через слухання, а слухання через Слово Боже.” — до Римлян 10:17.

В св. Письмі не находимо ні одного місця, котре би казало, що можна бути спасеним не маючи віри в обітницю Божі висказані в Слові Його. Що було сказане правдиве для Жидів в день Пятидесятниці, се буде правдиве і для Поган, „що нема иншого імени під небом, даного людям, котрим би ми могли спастися.” (Діяння Ап. 4:12), тільки в ім'я Ісуса.

Не тільки, що погани не були покликувані в віці євангельськїм, але поклик євангелії був від них відвернений наумисне і з розумом. Коли Ап. Павло і Сила хотіли іти до Поган, „святий дух заборонив їм проповідати слово в Азії,” а коли хотіли іти до Вітїнії дух також заборонив їм там іти. (Діяння Ап. 16:6, 7) Се мусить видатись дивним для тих, котрі думають, що Господь вложив найважніший обов'язок на своїх людей, щоб йти між поган і проповідувати їм євангелію.

ХРИСТІЯНИ З ІМЕНІ НЕ Є ПОКЛИКАНІ

Лекше доказати, що погани не є покликані, аніж доказати, що так звані Християни з імени, не є покликані; але, як видно св. Письмо має се на думці. Грецькі слова *klytos* і *klysis*, переведені словами званий, покликаний і покликання, означають радше: запрошення. І всі се ясно бачать, що багато так зв. Християн не чуло ніколи о високім покликанню, і вони навіть не знають, що воно є.

Сам Ісус сказав ці слова: „багато бо званих” (Мат. 22:14), багато є запрошених; але ці слова не кажуть, що всі є звані, що всі є запрошені хто мешкає в християнських т. зв. краях. Апостол ограничує, се покликання, так принайменше можна заключати, до певної класи людей, коли говорить: „Спогляньте бо на покликання ваше, братя, що не багато (є покликаних) між вами премудрих по тілу (не багато між вами мудрих великими науками), небагато сильних, небагато благородних (значного роду). Ні, немудре світа вибрав Бог, щоб осоромити премудрих; і безсильних світа вибрав Бог і нічого незначуче, щоб знищити значуче, щоб не величалось ніяке тіло (ніхто) перед ним.” — 1. до Кор. 1:26-29.

Отже очевидно, що если Бог уважав за відповідне ограничити загалом своє запрошення до певної класи людей, то і його вибір знайдеться між класою тих самих покликаних. Багато з сїї класи людей було запрошених до небесного становища; багато з них зрозуміло; багато з них прийняли запрошення; а однак мало з них, тільки — 144, 000 всіх — буде вибраних до сего високого становища.

до котрого всі вони були запрошені до надії їх покликання — до Ефесян 4:4.

Апостол Петро описує це покликання Боже, кажучи: „Бо для вас (Жидів, котрі і так вже є злучені з Богом завітом) є дана обітниця і для дітей ваших [котрі зараз по вас мають найкращу нагоду бути запрошеними], і (дальше) для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог ваш.” — Діяння Апостолів 3: 39

А Апостол Павло ще дальше звизує це запрошення (до Римлян 8:30), коли показує, що ніхто не є покликаний високим покликанням, если не буде наперед оправданий. Ми є сеї думки, що посвяченне себе мусить випередити оправданне. „А кого наперед признав, тих і покликав; а кого покликав, тих і оправдав.” — до Римлян 8:30.

ТІЛЬКИ СЯТІ Є ПОКЛИКАНІ

Постепенно ми прийшли до самого коріння; іменно, що Отець небесний запрошує тільки своїх святих, щоби стались нареченою Христа, таких, що цілковито посвятились сповняти у всім Його волю. І чого иншого ми не можемо сподіватись. З сим кождий згодиться, що запрошення на найвище становище в вселенній, повинно бути заховане тільки для тих, котрих серця горять великою вдячністю до Отця за всі Його благословення для них, так що вони віддали себе Йому зовсім. Тепер розберім деякі місця св. Письма, котрі показують, що Бог покликуює тільки своїх святих:

„Павел, слуга Ісуса Христа, *покликаний* (запрошений) апостол, відлучений на благовістнування Боже... між котрими і ви покликані Ісус-Христові: Усім вам, що єсте в Римі, любленим від Бога, *п о к л и к а н и м* святим благодать вам і вишкід від Бога, Отця нашого і Господа Ісуса Христа.” (до Римлян 1:1, 6, 7, переклад з грецького.) В сім перекладі слова розстрілені мають в собі більше значіння. Так і видно, що апостол клав великий натиск, на те, що він зістав покликаний (запрошений) на своє високе становище як апостола і свій лист він писав тільки до покликаних, котрих він називав святими. Та сама думка міститься дальше (Римлян 8:28): „Знаємо, що тим, *що люблять Бога — усе допомагає до доброго*, тим, *котрі є п о к л и к а н і* для (певної) цілі.” — грецький текст.

Споглядаючи наперед на діло, яке буде учинене в тисячліттю, і на участь, яку в тім буде мати Сион, небесна часть царства, і на Єрусалим, місто великого царя звідки буде виходити закон Господень через старозавітних праведників, пророк говорить: „Бо тільки на Сионі і в Єрусалимі буде спасіння, — як сказав Господь, — та в останках, що їх Господь покличе.” (Йоїль 2:32) З того маємо дальший очевидний доказ, що як вже знаємо, що тільки святі люде зміж тілесного Ізраїля були дійсно покликані стати нареченою Христа. Прочі хотий називали себе людьми Божими по завіту, але в дійсности вони такими не були. Тільки святі посвятивши себе дійсно, вони по правді були люде завіту. І, як ми бачили, те саме правило прикладається до так званого духового Ізраїля. Апостол напминає нас, що одні з покликаних бу-

ли Жидами а одні Поганами-язичниками, кажучи: „Коли-ж Бог хотів показати гнів свій і явити силу свою, що дав у великому довготерпіннню посуду (начиннє) гніву, надаючиєся (наготовлені) на погибіль; і щоб явити багатство своєї слави на посудах милосердя, котрих наперед наготовив на славу, як і над нами, котрих покликав не тільки з Жидів але і з Поган.” — до Римлян 9:22-24.

ПОКЛИКАННЄ ІСУСА ПОКАЗАНО В ОБРАЗІ

Покликання нашого Господа Ісуса ріжнилось дещо від покликання тих, що мали статиє членами Його містичного тіла. Небесний Отець знав, що Ісус, коли лишав славу, котру мав з Отцем еще перед заложеннєм основ землі, що Він буде Христом, Месією. Отець знав, що Ісус буде йому вірний; так отже, если розходиться о Ісуса, то в певнім значінню слова, Він був покликаний від хвили його рождства. Се показано на будові Намету.

Коли надійшов час збудувати Намет в пустини Бог покликав по імені, назначив спеціально і завізав, одного чоловіка, щоби зробив потрібні річі до Намету. Сей чоловік був образом Христа; а дух, або сила, яка зійшла на нього, котра просвітила його розум і дала йому знання в потрібнім до сего ремеслі, представляла святу Божу силу або святого духа, котра зійшла на Ісуса, в часі Його помазанія, або назначенія Христом. Читаємо:

І рече Бог Мойсейови: Дивись, я покликав Базалаїла [Тінь всемогучого: яке красне імя дає всемогучий Бог своему єдиному і возлюбленому Синови!], сина Урії [сина світла — „я світло світа”], сина Гур [сина Гробу — де Син чоловічий лежав через три дни сном смерті], з покоління Юди [прославлений — коли ще існував заким стався чоловіком]: І сповнив я духом Божим [силою Божою], мудросттю і розумінням і знаннєм у всякому ремеслі; щоб видумував майстерне, як вироблювати із золота [символ Божої природи] і срібла [символ правди і духової природи] і міді [совершенство людська природа] і вирізувати на дорогому камені [дорогі каміння — Господні жемчуги] і вирізувати з дерева [стовпи в Святаї] і робити у всякому ремеслі. (2. кн. Мойсея 31:1-5) Що за красне покликання, що за записини!

А покликання Церкви не є менше шляхотне, але є менше взнесле. Воно сталося приемним. Тут відзиваємось до серця, а не до самих ушей тільки. Воно не мусить прийти в якій палаті або в церкві — виложеної мягкими килимами (диванами) з красно малюваними вікнами і де чути красну музику і спів. Се покликання може прийти на успокієнню, де чоловік має мало любови до сего світа, а за се чує велику любов до Господа. Се покликання може прийти в якій малій салі, де нема ніякої окраси, або мало що. Воно може прийти тоді, коли яка дитина зробить помилку і опісля з сокрушенним серцем наверхнеться до жерела життя і спокою. Се покликання є таке солодке, убрале в такі красні слова, що хто учув його раз, не може ніколи забути вражіння, які воно викликало в його серці.

„Слухай, дочко, і глянй та прихили (настав) ухо твоє, [на се покликання] і забудь про нарід твій [все, що ду-

чить з землею] і дім батька твого [земські надії, які мають діти Адама]. І буде люба прода твоя Цареві; бо він Господь твій, тому поклонися Йому чесно!" (Псалма 45:10, 11) До чого був покликаний Христос, до того самого є покликана і наречена; все, що Він буде мати, те саме буде мати і його наречена; у всім, що Він буде ділати, буде мати участь і наречена. Але Він все буде головою „тіла," а вона буде все бажати, аби так було, що у всім він мав першєство, що по справедливості Йому належиться.

НІХТО НЕ МОЖЕ ПРИЙТИ, ЕСЛИ НЕ Є ПОКЛИКАНИЙ

Наш Господь Ісус не покликав себе, щоб статись відкупителем і відновителем чоловіка. Се запрошення до так високого становища вийшло від Бога, а не від людей. Навіть устанавлюючи Аронове свящєство Бог задержав собі право назначити, хто має йому служити в святих річах." „І ніхто сам собі не дає тої чєсти, але хто є покликаний Богом, як Арон. Так і Христос не сам себе прославив бути архирєсєм, але Той, хто сказав до Нього: „Син мій єси ти, Я сьогодні сплотив Тебе." — до Жид. 5:4, 5.

Як примір сєго правиза бачимо на мудрім і великім царю Озії, котрий хотів привласити собі чєсть і власть, яка йому не належала. „І понєслось ім'я його далеко, тим, що він навдивовижу захистив себе і скріпився. Та як вєріс він в силу; то і згорділо його серце на його погибєль і стався він прєстєпником перед Господом Богом своїм, бо увійшов в храм Господній, щоб палити кадильє на вівтарі кадильному. І пійшов за ним Азарія свящєник, а з ним вісімдесять свящєників Господніх, людей поважних. І заперєчили царєви Озії і сказали йому: Озію, до тебе не належить кадити Господєві; сє діло свящєників, синів Аронових, на те і посвячених, щоб кадити; вийди з святині, бо ти чинив сє проти закону, і не буде тобі за те чєсть у Господа Бога. І розсердився Озія, — а в його рүці кадильниця, щоб кадити, — та як тільки він розсердився на свящєників, подивилась на його чєді проказа, перед очима свящєників в дому Господньому, коло вівтаря кадильного." — 2. Кн. Паралипом. 26: 15-19.

Що бачимо на примірі з царєм Озієм, про такий самий закон читаємо в книзі Естєри. Читаємо там, що ніхто з людей не міг явитись перед царя, если не був покликаний, запрошений. В першій голові сєї книги описується про красну царицю Астинь, котра знехтєвала запросинами царя, щоб станути перед нього, і за сє зістала понижєна і вигнана з царської палати. Тут немов показано, як тілесний Ізраїль не схотів послухати запрошення, що походило з небєс. Дальше описується, як на місце давньої цариці вибрано красну Естєр, котра зістала піднесєна до чєсти цариці. Тут маємо образ правдивої Церкви, вибраної так з Жидів, як і з Поган.

Тоді учинєно злобну змову проти Жидів, щоб усіх їх вигубити. На усильні прєсєби Мардохєя красна Естєр пішла до царя і стала просити за своїм народом. Єї сє пощастилося, але наперед наказала постити всім своїм

людям, щоб вставались в молитвах за нею, бо „усі слуги царєві і народи в країнах царських знають, що кождому, чи чоловікови, чи жінці, хто вступить до царя в нутрішній двір, не бєвши покликаним, чєкає одєн присуд — смєрть. Тільки такий, до кого цар прєстєгне свій золотєскипетр, зістанєтьсє живий." — Книга Естєри 4:11.

РАЗ ПОКЛИКАНИЙ, НЕ ВСЕ БУДЕ ПОКЛИКАНИЙ

Ніхто не повинєн так думати, що если він раз був покликаний до одної надії нашого покликання, що всєгда буде покликуваний. Боже милосєрдє має свої границі. Він не покликує вдругє нікого, щоб стався члєнами нарєчєної, если хто раз пізнав його, а опісля до певного стєпєнєня забули за Нього. Св. Письмо називає таких безбожниками.

Бєзбожники не є ті, що поступають грішно, бо про Бога ніколи не чули, але такі, котрі чули о Нїм, але відєвернулись від Нього; покинули правду і пішли робити по своїй волі. До них так говорить Псалмєпівєць:

„Чого ти говориш про устами мої (Божі), і носиш на устах твоїх завіт мій? Ти-ж зненавидїв докір (напїмненнє) і кинув слова мої пєзад себе. Ти бачив злодія (самолєуба, котрий дбає тільки о свою славу і о гроші а не пасє стада Господнього), то й радо пристаєвав до нього, і з перелєбниками ти наклаєвав [поступав так само, як ділав Вавилон і другі секти]. Губам твоїм ти дав волю до злого, а язиком твоїм ковав зраду. Ти сидїв там і виговорюєвав проти брата твого, ти кидав безчєсть (неславу) на сина матері твоєї. Таке ти творив і я мовчав; ти думав я рівня тобі. Я покараю тебе і перед очи твої поставлю гріхи твої. Зрозумійте-ж сє, ви, що забули Бога, а то злоблю вас, і ніхто не спасє вас." — Псалма 50:16-22.

ПОБІДА ДЛЯ ВІРНИХ.

Хто зістав запрошений на велику гєстину любову, котру приготєвив Бог Єгова, і хто остає вірним в своїм серці від коли почув сєбє поклик і відїззєвся на нього: сєй буде одним з таких, на котрих вкінці буде лєжати лавровий вїєнець, вїєнець побіди. Але тепєр сї покликані мають проголєсити наперед велику новину, мають виконати величєзнє діло. Вони отримали велику ласку, вони мають за свій обовязок оповістити людям, що „часи поган," вже скінчилися, що падїйшов час Божої пімєти, і що новий Цар зємаї, її законний Цар, вже у двєрях, що більшє, вже заклєдає своє царєство. Послухай, що говорить прорєк:

„Я дав приказ тим, що їх вибрав [котрі посвятилися мені]; я покликав сильних [в Слові Божім], щоб довершили гнів мій, щоб проголєсили людям, що день пімєти надїйшов], радіючи славою, яку даю їм." (Ісаїя 13:3) Вони то радуютьсє славою Божєю а рівночасно бачать, як вони і другі, яким Бог даєть славу, є малі самі в собі. І читаємо, що в час побіди Агнця над звіром і над його образом, всі, що мають участь в побіді з Ним, є „покликані [все остають такими] і вибрані [Богом до найвищої чєсти] і вірні [радуютьсє славою Божєю а себе все уважають малими і незначними аж до кінця]." — Одкрїтє 17:14.

Хотий наречена буде вже з своїм Господом в час побіди і буде мати участь в тій побіді, то однак дійсним побідителем в сій боротьбі буде сам Бог Єгова, той, котрий покликав собі своїх людей. Поглянь, як о сім говорить пророк:

„Не лякайся, бо я тебе визволив з неволі, дав тобі імя: ти мій. Чи ти через води йти меш — я буду з тобою, чи через ріки, ти не потонеш; чи пійдеш через огонь, не попечешся, і полем не обпалить тебе. Я бо твій Господь, Святий Ізраїля, — спаситель твій... Дорогий в очах ти в мене, многоцінний і любий мені; то-ж я відам других людей за тебе, і народи (за душу твою) життя твоє. Не лякайся, бо я з тобою; від сходу сонця приведу твоє насіння, позбираю тебе від заходу. Півночі скажу: Віддай їх; а полудню: Не задержуй; приведи сини мої здалека, і дочки мої від країн землі; кожного, хто називається іменем моїм, кого я сотворив на славу мені, кого зобразував і устроїв.” (Ісаїя 43:1-7) Се пророцтво відноситься так до духового, як і до тілесного Ізраїля.

ПОКЛИКАНІ БУТИ З БОГОМ

Наше спасення сталося коштом найдорозшого скарбу, який мав Бог Єгова, а то коштом возлюбленого Його Сина Ісуса, котрий підчинився найбільшому пониженню, погорженню терпінням і смерті. Ах, чи Отець дозволив Йому йти сею дорогою милосердя, не відчуваючи в собі жалю? Чи отець не терпів, коли острє копіє прошило серце найдорозшого Його Сина? Коли наш дорогий Господь говорив: „тяжко смутна душа моя, аж до смерті.” або коли казав: „Отче, коли хочеш, мимо неси чашу сю від мене: тільки-ж не моя воля, а твоя нехай буде.” Чи-ж се не порушило серця Всевічного. Навпаки, що так!

Отже перебувати з тим безконечно любим Богом є покликани святі; перебувати з тим, котрого тисячі літ зневажали злі ангели і злі люде, котрі нерозуміли, або старалися перекрутити Його прекрасний план і таким чином завдавали Йому смутку. Сей смуток, сім зневаги упали на Ісуса і так само упали на нас.

Одним з услівій нашого покликання є, що ми мусимо тут терпіти. Так написано на многих місцях св. Письма: „Тільки, коли добре робите і страждаючи терпите, то се угоднo перед Богом.” На се бо ви і покликані. — 1. Петра 2: 20, 21.

Коли ми є покликані терпіти, ми є також покликані бути разом з нашим Господом Ісусом Христом і з нашим небесним Отцем, як каже Апостол Павло: „Бог є вірен і ним ви є покликані (в общеннє) до світлості (бути разом) з Сином Його, Ісусом Христом, Господом нашим. (1. до Коринтян 1:9) А в Синаїтськiм тексті (2. Петра 1:3 читаємо, що Бог „покликав нас до своєї власної слави і чести.” Він хоче терпіти тепер wraz з нами наші зневаги, щоби описля міг нас о много більше поблагословити.

Зауваж, що ап. Павло говорить, що терпіння і будуче наслідство є тісно злучені з Отцем і Сином і з Церквою: „Сей самий дух свідчить нашому духови, що ми діти Бо-

га. Коли-ж діти, то і наслідники; наслідники Божі, а спільні наслідники з Христом, коли тільки з Ним страждемо, щоб з ним і прославитись.” — до Римлян 8:16,17.

ЗЕМСЬКІ ОБСТАВИНИ НЕ Є НА ПЕРЕШКОДІ

Бог покликав, запросив, своїх людей з усіх станів. Апостол розбирає сей цілий предмет в 1. до Коринт. 7: 17-24, а його мова є така ясна, що добре буде, коли її ту повторимо:

„Тільки кождий най поступас так, як Бог уділив йому і як кождого покликав Господь, так нехай і ходить. І се наказую всім церквам. Чи хто покликаний, будучи обрізаний (Жидовин), нехай не виперається сего; чи будучи необрізаним (Поганином), зістав покликаний, нехай не обрізується. Обрізання є нічим, і необрізання є нічим, а хоронення (заховання) заповідей Божих (чимсь). Кождий у якому покликанню (стані — если є чесний стан в яким він зістав покликаний, до небесного покликання), у тому нехай і зостається. Коли ти зістав покликаний, будучи невольником, не журись; а коли можна вільним статись, то тим більше використай се. Бо покликаний у Господі невольник, той є свободний у Господі. Так само і хто вільним покликаний, той є невольником у Христа. Ціною ви є куплені; не робіться невольниками людей. Браття, в якому стані (або заняттю) є хто покликаний (небесним покликом), в тому нехай і пробуває перед Богом.”

Святі Господні є покликані до волі-свободи, хотия сеї волі не сміють уживати для своїх вигод, але, щоби послужити один одному. (до Галат 5:13) Вони є покликані, щоб заховали в своїх домах мир, если його можна отримати (1. до Кор. 7:15); а если не можна, то вони і так є покликані заховати мир у своїх серцях. (до Колос. 3: 15) Вони є покликані до святості, бо вони є названі синами Божими, членами його родини (1. Петра 1:14-17); вони є покликані, щоб були святими. — 1. до Коринтян 1:2.

Господь покликав своїх людей до ось яких добрих річей: Найперше, всі, що були покликані в віці євангельськiм, зістали покликані до одної надії свого покликання. (до Ефесян 4:4) Вони зістали покликані до вічного життя (1 до Тимот. 6:12) Вони зістали покликані, щоб отримали славу Ісуса Христа. (2. до Солунян 2:14) Вони зістали покликані до слави Бога, всякої благодати. (1. Петра 5: 10) Вони зістали покликані, щоб мати місце в царстві Божім. (1. до Солунян 2: 12) Вони зістали покликані, щоб отримали вічне наслідство. (до Жидів 9:15) Вони зістали покликані, щоб унаслідити найбільше з благословеньств, отримують дар благословити всі роди і племена земні. (1. Петра 3:9.) З сего слідує, що святі Господні зістали покликані для певної цілі (2. до Тимот 1:9); вони зістали покликані, щоб їм бути в будучині царями і священниками (1. Петра 2:9); і як раз се благословеннє світа є сею надією їх покликання — до Ефесян 1:18.

Не дивуємося тепер, що апостол Павло благає церкву в Ефесі, щоб ходила достойно в своїм покликанню, котрим

зістала покликана (до Еф. 4:1); та що він молив братів в Сальоніці, щоби були достойні того самого поклику! — 2. до Созунія 1:11.

Не дивуємося тепер, що апостол Петро закликав братів, щоби старалися добрими ділами учинити своє покликання.

не і вибранне певними (2 Петра 1:10); і не дивуємося, що як каже апостол Юда, що такі покликані є любі Богу Отцю, і що він апостол Юда хоронить їх береже сю класу жемчуг для Ісуса Христа, щоби були на віки в його товаристві, радістю і вдовolenням його серця!

0

Правдивий ученик Христа

„Не кожний, хто говорить до мене Господи, Господи, увійде в царство Небесне; але той, хто чинить волю Отця мого, що на небі.“ — Матей 7:21.

Відколи цивілізація в світі зробила великий поступ наперед, а Християнство в тім самім часі упало, від тоді світ і номінальне християнство стало йти рука в руку. Ніколи передтим не були так потрібні слова учителя, як нині: „Входіть вузькими дверима, бо широкі ті двері і розлога та дорога, що веде до погибели, і багато є таких, що ними входять; бо вузькі ті двері, і тісна та дорога, що веде до життя, і мало є таких, що їх знаходять.“

В теперішніх т. зв. церквах учать, що мільони людей, що йдуть широкою дорогою сего життя, йдуть впрост до палива на вічні муки. Чоловік, що думає здорово мусить на саму згадку сего з відразою відвернутися від такого пояснювання Слова Божого і багато з них перейшло на сторону універсализму, яко більше лагіднішої думки, і вірять, що майже кожний з хвилиною смерті йде сейчас до слави, без згляду на се, чи він ходив вузькою дорогою як ученик, чи широкою, і легкою дорогою сего світа. На всякий случай се хибне пояснення мало свій наслідок.

Ми тепер видимо, що наш дорогий Учитель не казав що широка й легка дорога веде на вічні муки, але, що веде до знищення — смерті. Ми тепер видимо, що пратоць Адам за свій непослух стратив злуку з своїм Сотворителем і понав під осуд смерті, і що його діти уродилися в стані гріху; що їх зіснуті бажання і впливи, яким підлягали, були для них тою широкою дорогою, самолюбства, котра провадила їх до гробу.

Наш Господь Ісус прийшов на землю, як Відкупитель світа, але заки він стане мати що до діла з людським родом, що йде широкою дорогою до смерті, буде їх підносити з упадку і подасть їм прекрасну нагоду до життя; бо се заслужив Він своєю смертю.

Хто в теперішнім часі хоче бути учеником Христа, сей мусить йти вузькою дорогою цілковитого посвячення себе аж до смерті, йти слідами Христа; але мало є таких, котрі находять сю дорогу і хотять нею йти. Дякувати Богу, що і загал людства, що йде широкою дорогою, зістав відкуплений і отримає також благословення, хотай стратить „велику надгороду“, котра тепер предкладається до вибору „вираним“, котрі йдуть вузькою дорогою. Остаточно тільки непоправні грішники будуть знищені другою смертю.

Ученики Господні мають стеречися фальшивих учителів, котрі називають себе настирами стада і носять особну одіж, але в дійсности вони зовсім не подібні до вели-

кого Учителя. Вони тільки дбають про себе самих, є захлапні на гріш і є наче ті вовки. Вони не кладуть свого життя за вівці, але пожирають вівці і живляться їх коштами.

Нам не вільно судити чиягось серця. „Не судіть, щоб вас не суджено.“ (Мат. 7:1) Наш Учитель показав на тім примірі, що ми маємо тих, що називаються учениками його, судити по загальних овочах їх життя. Чи вони в своїм поведінні є жорстокі, колючі наче терне, чи кривдять кого і наче отрую розсівають своїм життям, чи може вони є помічні другим, підкріплюють немічних, підносять упавших? Як дерево пізнається по його овочах, так пізнається чоловіка — а головне того, котрий каже, що він є учеником Христа і є научений від Него.

Тут зовсім не допоможе саме тільки ім'я або назва або ели будемо тільки в молитвах кликали: Господи, Господи. Не всі такі увійдуть до царства небесного і не всі такі будуть співнаслідниками з Христом. А тільки ті, котрі будуть чинити волю Отця. Одначе ніхто не може жити так совершенно, щоб всі його діла, слова відповідали вимогам Божої міри, але його серце, його воля мусить бути добра, щира, правдива і вірна Богу і принципам його царства. А коли так є тоді за кождою неточністю він буде жалувати, і таким чином ціле його життя поступово стане инше, він „переобразиться.“

Коли при кінці сего віку, вдруге небесний Цар Христос, прийде, тоді скорше ніж заложити своє царство і покіль буде мати до діла з світом, Він наперед зробить обрахунок з церквою, і нагородить своїх вірних учеників і дасть участь в своїм небеснім царстві. Тоді, як сказав Христос, покажеться, що не мало, а багато буде таких, котрі пророкували і учили в його імені і в його імені многі чуда робили, і навіть дияволів виганяли, що одначе не знайдуться гідними увійти до царства, позаяк не старалися вобразувати свого характеру згідно з законом Божим. Тоді, до таких Цар скаже: „Я ніколи не узнавав вас за своїх, і не можу тепер прийняти вас за свою вибрану Невісту. Ваші діла взагалі були мені не милі, бо були грішні, вони не відповідали засадам моєї науки. Такі замість увійти до славного царства, будуть мусіти враз з світом перейти через дуже велике горе, і до того стратять велику нагороду, котру могли осягнути.“

Хто має від Бога ласку, що має ухо до слухання, хто чує поклик статись учеником Христа, хто приймає сей

поклик і посвячує себе і станеться послідователем Христа, сей може тепер вибудувати свій будинок віри, котрий устоїться всім бурям життєвським, позаяк буде збудований на скалі. Христос є сею Скалою Віків. Він є не тільки великим відкупителем, але для тих, котрі є тепер покликані, Він є великим приміром, як мають поступати сі, що хочуть бути співнаслідниками з ним в його небеснім царстві. Хто намагається бути його учеником, а однак занебдує йти точно за його вказівками і наукою, сей має фальшиву надію, бо будує на підваліні, котра не устоїться перед бурями і пробами життя, котрі головню є дозволені на се, щоби випробувати характер тих, котрі отримали ласку почути о покликанню в часі віку Євангельського.

0

Церква в Антиохії

АНТИОХІЯ ВЕЛИКА І БОГАТЕ МІСТО — ВАРНАВА ПРИВОДИТЬ ПАВЛА ДО АНТИОХІЇ — УЧЕНИКИ ІСУСА НАЗИВАЮТЬСЯ ХРИСТІЯНАМИ — ДУХ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВИДКО ВСЮДИ.

„Ученики в Антиохії стали найперше зватися Християнами.” — Діяння Апостолів 11:26.

Оповідни о тім, як Погоди в особі Корнелія прийняли св. Духа, апостол Лука описує дальше, як Петро ставав перед церквою єрусалимською і оправдувався чому він їв з Погодами. (Діяння Ап. 11:13) Не легка річ була отворити навіть і посвяченим уми, щоби зрозуміти ласку Божу. В тім случаю вони навіть не хотіли повірити, щоби Бог і поган благословив і дав їм святого духа. Вони аж мусіли все розбирати, чи може Петро не поступив так, як треба.

Така вузкоглядність, що й нині панує серед многих людей. Є багато нині добрих людей, котрі дивляться кривим оком на тих, що проповідують теперішню правду, хотіли видати, яку велику зміну робить вона у тих, що пізнали Бога через них. Се діється тому, бо вони мають інші поняття, що до того. Але є також деякі між братами, котрі задивляються так, як брати в Єрусалимі.

Вони належать до таких, що те держаться старого, котрі приймають правду знану до певного року, і котрі не хотять видіти благословенств, які Бог зсилає на своїх людей, котрі йдуть наперед за світлом, а не держаться давних своїх ідей. Нічого дивного, що ці люди в Єрусалимі були готові скорше обвиняти Петра, що він звів тих шість людей, аніж взбудити в собі вдячність до Бога, що учинив тих свідками його дальшої ласки і для Поган. Однак те все скінчилося добре. Всі спізнали, що Бог уділив Поганам покаяння в житті. — Діян Ап. 11:18.

Потім описує Лука працю апостолів в Антиохії. Він оповідає, що деякі браття потім, як розпочалося велике переслідування Християн в Єрусалимі по смерті св. Стефана, утікли з Єрусалиму і поселились в Антиохії. Нема сумніву, що багато вернуло назад до давних місць, з котрих були прийшли до Єрусалиму. Деякі з них пішли до Фенікії і на Кипр, а деякі пішли ще дальше; але де тільки вони пішли, там зараз проповідали радісну вість о царстві.

Апостол Павло описуючи о пробах і досвідченнях церкви, котрі мають доказати, хто є правдивим і вірним учеником у всіх обставинах життя, порівнює ці проби до огню, (говорячи до церкви, а не до світа): „Кожного діло буде явне. День (Господень) покаже; бо в огні відкривається; і яка в кожного робота, огонь випробує. Если робота встоїть, яку хто вибудував, — прийме нагороду. Если його робота згорить, понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь.” (1. до Корин. 3:13-15) Тут апостол описує проби і досвідчення тих, що будуть на скалі. Хто буде будувати на піску, сей все страчить, і на початку тисячоліття не буде нічим різнитися від світа взагалі.

В тім часі Антиохія була одним з найбогатших і найлюднійших міст на сході. По Римі і Александрії залишалася третє місце. Хотіла була віддалена 20 миль від моря, то однак була портовим містом, бо ріка Оронтес, над котрою лежить була славна. Клімат є дуже пригожий; а через своє красне положення мало в собі багато заможних людей.

Антиохія мала мішане населення, котре виносило від 500.000 до одного міліона. Мешкали там Жиди, Сирийці, Греки і Римляни. Будучи торговельним містом о мішанім населенню, була вона красним осередком, звідки правда могла розходитися поміж всі народи великої Римської держави.

Браття, котрі поселилися в Антиохії, забралися сейчас до праці і стали проповідати між грецькими Жидами. Ці Жиди в Єрусалимі належали до найбільших противників правди. Але в Антиохії де панував повільніший дух, богато з них повірило і навернулося до Господа. Лука каже, що рука Господня була з учениками (Діяння Апостолів 11:21), чим хотів сказати, що Бог особливо інтересувався сею працею і їм допомагав в ній; бо Антиохія мала стати осередком правди для Поган, подібно, як Єрусалим був осередком для Жидів.

Радісна вість о тім дійшла до Церкви в Єрусалимі і до Апостолів; і церква (бо вона покривала кошти) вислала Варнаву до Антиохії. Варнава, прибувши там, утішався дуже, коли увидів працю, яка там ширилася; бо всюди було видко ласку Божу. „Він сам був чоловік добрий, повний духа святого і віри; і прихилилось багато народу до Господа.” (Діяння Апост. 11:24. Праця змагалася і сам Варнава увидів, що їм потреба учителя.

ВАРНАВА ПРИВОДИТЬ ПАВЛА ДО АНТИОХІЇ

Добра річ, если є кому заохочувати і без того не можна обійтись. Але о много потрібніша річ мати учителя.

Одно і друге можна порівняти до будови тіла людського. Научування можна порівняти до будови кістяки людського, а заохочувати до сили нервів; а благодати духа можна порівняти до тіла, котре покриває кости і надає красний вигляд особі. Ніяка Церква не може існувати на самім тільки напаминанню; подібно також не може існувати, маючи тільки саму науку; і також зовсім певно, ні то одиниця, ні то церква не може жити тільки самою ідеєю, котру часами називають „розвиненне ласк духа.”

Варнава міг звернутися до Єрусалиму о поміч, але він видів вузкоглядність, яка там запапувала, а знав, що се місто було нище, більше свободніше, ніж був Єрусалим. Тому ведений св. духом він удався до Тарсу, щоби знайти Павла. Варнава Знайшов Павла. З сего можемо заключати, що він знав, де є Павло. Потім, як Павло опустив так скоро Єрусалим, шість, або дев'ять літ займався працею, і Варнава скоро віднайшов його, допитуючись за ним у тих, котрі повірували в Христа. Павло лишив за собою сади, по котрих можна було його знайти. (до Галат 1:21) Правдоподібно Варнава не мав труднощі привести Павла до Антіохії.

З сего видимо, як великого духа і погляду був Варнава. Єсли би він був дбав о свою славу, він певно не був би шукав привести Павла до Антіохії. Він сам був чоловік великих здібностей. Він сам мусів бути добрим бесідником, а його повага і серйозність потягали за собою людей; одначе він знав, що Павло був більше спосібний, аніж він. Варнава був напевно найважливішою особою в церкві Антіохійській, не тільки за свою спосібність, але також тому бо був апостолом, котрого церква в Єрусалимі післяла братам в Антіохії до помочи, і за такого узнав його сам Господь, як се видимо з праці, котру Господь благословив.

УЧЕНИКИ ІСУСА НАЗИВАЮТЬСЯ ХРИСТІЯНАМИ

Але Павло був учителем; а Варнава розумів се добре, що церква потребувала чогось більшого, а не самого напаминання, яке він давав. Тому він опустив свою працю в Антіохії, щоби за се отримати більше благословення і тому Господь учинив сего великого мужа ще більшим. Ніхто не стратив на тім нічого, єсли хто буде старатися о справи і добро Господнього народу, хотайби навіть на час видавалося, що він за Божою волею став менший.

Павло і Варнава перебули в Антіохії один рік; там збирались у церкві і навчали багато народу. Брати стали знані в місті, і їх стали називати іменем: Християнини. Правдоподібно се імя дали їм, щоб з них поєміяти; але се імя було дуже відповідне. За волею Божою се імя позістало, щоб означити тих, котрі відділилися від світа і стали правдивими послідувателями Ісуса. Святе Письмо похваляє сю назву. Ап. Петро Пише: „Коли хто терпить, як Християнин, нехай не соромиться; а прославляє Бога за сю участь.” д 1. Петра 4:16.

Сей рік в Антіохії належав до найщасливіших років, бо тут Павло міг похвалитися найбільшою користною працею в своїм життю. Тоді ще не дежала на нім журба о церкві і через цілий той час набирив він знання в жит-

тю церкви і вірних. Він зростав в силі і знанню, а церква в Антіохії також зростала; так він, як і вона пригтовлялися до певних Божих цілей.

В часі, коли Павло і Варнава займалися церквою в Антіохії, прибули з Єрусалиму деякі пророки, люде, котрі могли викладати Слово Господнє. Один з них на імя Агав віщував духом, що має бути по всій всесенній велика голоднеча. Се сталося за кесаря Клавдія. Історія записала о кількох голоднечах в тім часі; коли се було не знати; ми думаємо, що се сталося 41. р. по Хр.

ДУХ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВИДНО ВСЮДИ.

Ся вість порушила всіх братів в Антіохії, і кожний брат по своїй спроможності постановив післяти поміч своїм братам в Юдеї. Свою жертву-дар вони післяли на руки старших в Єрусалимі і передали через Варнаву і Павла. Нема найменшого сумніву, що о сій жертві записано тому, що в церкві Антіохійській був дух Христовий, як також, щоби показати, що вони і браття в Єрусалимі становили одно. Правдоподібно голод не давався їм так дуже в знаки, як братам в Єрусалимі, раз тому, що Антіохія було се богате торговельне місто і не так залежне від місцевих рільників, як менше місто Єрусалим і країна Юдея, і також тому, що брати в Антіохії матеріально стояли далеко краще, аніж браття в Єрусалимі.

Занести сей дар від церкви було для тих двох мужів приємним обов'язком. Варнава був чоловік доброго серця і взнеслого духа. Він був потішителем, як саме імя його в єврейській мові говорить. З дальшого життя Павла ми видимо, що він також дбав про матеріальні справи церков: давати і підмогати біднішим братів се було його всегдишнім ділом. Він працював довні години, щоб тільки міг хоть що дати другим. (Діяння Ап. 20:34, 35) а підчас своїх подорожей він збирав милостині для бідних в Єрусалимі. (Діяння Ап. 24:17; 1. до Кор. 16:1) Спільне життя Павла з Варнавою через сей рік в Антіохії мало на Павла великий і користний вплив.

Треба завважати, що ані один з тих так діяльних мужів не старався навести Антіохію, щоб поверила в Ісуса. Дух не казав їм сего пробувати. Вони знали, що ученики Ісусові людьми відокремленими від світа, і тому вони глядали таких, чиїх уха були готові до слухання. Як раз тут ученики Ісусові стали називатися Християнами. (Діяння 11:26) З сего видимо, що жителі Антіохії знали о тих віруючих в Христа. Тим Бог доконав своєї цілі. Як в Єрусалимі послідуватели Ісусові були відокремлені від світа, так подібно було і в Антіохії. Вірні ученики Ісусові були Божими свідками; вони проповідали правду, яку Бог об'явив через Ісуса.

За тим приміром повинна йти церква і тепер. Деякі сильно зорганізовані збори намагаються навести ціле місто до Христа; однак вони забувають, що Божя воля не є така. Їх змагання можна назвати змаганням добрих людей, щоб помочи своїм ближнім; і можна сподіватися, що їх труд принесе деяку моральну користь; але ученики Христові мають все ще бути відділним народом. Божими свідками, що Царство Боже закладається.

Від коли Церква Господня існує, ще ніколи не мала вона такої нагоди як тепер проповідувати людям, яку цілює Бог виконати через Христа, а тим самим доказати, що вони є дійсними Християнами — се є, правдивими

послідовцями Христа, як зовсім не такі, котрі називаються ними, але самовільно допнуть дорогу Христа і науку Ісуса.

0

Найменший в Царстві Небеснім

„Я маю свідчення більше, ніж Іоана: бо діла, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла, що я роблю, свідчать про мене, що Отець мене послав.“ — Іоан 5:36.

Іоан Хреститель, як сказав Христос, був пророком; не тільки се; він був більшим, ніж пророк, бо о нім написано: „Ось я послаю ангела мого, перед лицем Твоїм, що приготує дорогу Твою перед Тобою.“ (Лука 7:27) Сего великого характеру чоловіка вибрав Бог за свого слугу, щоб звіщав Ізраїлеві, що приходить їх Месія. Він напояв людей, кажучи: „Царство небесне наближилось; покайтеся і віруйте в євангелію.“ Богато людей послухало його і дало себе окрестити в воді; символічно змили свій гріх і тепер, як чисті могли наново заховувати. Закон, який своїми грішними ділами покинули. Пророчим духом Іоан видів, що для народу Ізраїльського надходять неспокойні часи; що має прийти Месія і відділити правдиву пшеницю від полову; пшеницю збере до свого гумна, а полову спалить огнем негасячим. „Пшеницею“ в тім пророцтві є названі „святі“, „праведні“, котрі в наслідок того, що прийде Месія, будуть виснені або прославлені. Се пророцтво сповнилося в день п'ятидесятниці і потім, коли „правдиві Ізраїльтяни“ були прийняті за синів Божих на духовім степені — були початі св. духом — як члени тіла Христа, як члени царської кляси — тоді ще тільки в завязку, але пізніше, коли воскреснуть, увійдуть до небесної слави і царства. Прочі Ізраїльтяни, тільки з самого імені Божі люди, були неначе тою половиною. Для таких, по словам пророка Іоана, наближився час гори, символічно представлений під образом огненної печі, котре їх, як народ знищить зовсім. Перша частина сего пророцтва сповнилася в день п'ятидесятниці, а друга частина скінчилася тридцять сім літ пізніше, коли прийшов унадок цілого народу, коли Ізраїльтяни, як нарід перестали істнувати.

ІОАН УВ'ЯЗНЕНИЙ СУМНІВАЄТЬСЯ

Але Ісус замість стати великим царем, як сего Іоан сподівався, і замість нагородити своїх вірних слуг, а знищити безбожних, Іоан дивиться, а він сам дістався до в'язниці, а Ісус з громадою бідаків — зістав вигнаний з околиць Єрусалимських, і став проповідувати в Галилеї, між тими, котрі не величалися так своєю релігією, і між котрими не було багато книжників або фарисеїв або учителів закону. До сего, Ісус зовсім не робив ніяких замань, щоб увільнити свого предтечу з в'язниці, хотів показувати на кожному місці свою велику силу, уздоровлюючи хорих людей і виганяючи з них дияволів. „Що се зна-

чить“, так питав сам себе Іоан. „Чи може я помилюся?“

Зовсім певно, що він не був в блуді, коли отримав свідчення від Бога, коли занурив Ісуса в воду в Йордані; бо він казав виразно: „Се є той.“ Але хто він був? Чи може тільки більшим яким пророком від него, котрий йшов поперед другого пророка більшого, правдивого Месію? Такі думки находили на него, і тому він послав своїх учеників до Ісуса спитатися: „Чи ти є той, що має прийти, чи иншого нам ждати?“ (Лука 7:20) Чи маємо виглядати за тобою ще кого другого більшого, через котрого Бог сповнить своє пророцтво?

ДОКАЗ, ЩО БОГ ПОСЛАВ ІСУСА.

У відповідь на се Ісус сказав тим ученикам, розповісти Іоанові всі діла-чуда, які він в їх присутності учинив: „що сліпі прозирають, криві ходять, прокажені очищаються, глухі чують, мертві встають, і вбогим проповідуються радісна новина о Божім милосердію. І сказав далі: Скажіть Іоанові, щоб не блазнився мною; нехай його віра в мене не ослабає; бо інакше стратить велике благословення.

При сій нагоді Ісус порушив справу Іоана, хто він є. Слава про науку Іоана розійшлася широко і далеко по цілій країні, і багато людей з далеких сторін приходили до него, щоб його послухати. І кого вони знайшли, чи може тростини, котрею вітер колише? Чи може такого слабого чоловіка, що підлягає, яким був впливом? Ні вони побачили, що сей сильний характер, не даючися нічим угнути, сильний оборонець правди. Чи може найшли його убраного в м'яккі одежі, як то носили багаті і мажні шляхтичі в сім часі? Ні, Він був убраний поодиноким, жив окремо від людей; при тім був вірний своїй службі проповідуючи слово правди всім хто хотів слухати. І Єли сподівалися знайти пророка, то певно не ошукалися, бо Іоан був більший пророка. Як на другім місці читаємо: більшого між народженими від жінок пророка над Іоана Хрестителя нема; але найменший в царстві Божім більший від нього.“ — Лука 7:28.

НАЙМЕНШИЙ У ЦАРСТВІ БІЛЬШИЙ ВІД ІОАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

Сі слова сказані нашим Господом, справляли для багатьох Християн багато замішання, позаяк вони не вміли розрізнити, або ділити добре „Слово Правди.“ (2. до Тимот. 2:15) Ціла справа є зовсім проста, если пригадаємо собі, що Іоан був останнім із сих вірних слуг Божих Жидівської доби. Він не був запрошений статись одним з учас-

ників Христових, ані одним з апостолів, ані не дожив до дня п'ятидесятниці, щоб отримати дар святого духа, котрий зійшов тоді на вірних учеників Христа. Він належить до класу тих, о котрих описує Ап. Павло в посланню до Римлян 11:38-40. Він належить до класу Авраама, Ізаака і Якова і всіх пророків, о котрих апостол каже: „Всі, ті, ... без нас не одержать совершенности.” — „Бог щось лучче про нас провидів” — про нас, про церкву Євангельського віку, про Тіло Христа, класу Невісти, — аніж про них. — до Римлян 11:40

Наш великий учитель Христос говорив беззастанно о царстві у всіх своїх науках і навіть у молитві, котру нам зоставив. Се царство має прийти з кінцем сего віка в своїй силі і під тим царством увесь світ буде підлягати

Божему праву, і тоді освободиться з гріха і смерті, і если схоче досягне вічне життя. Класа котра буде становити царську родину, є теперішнє царське священство. Вони тепер є в школі Христовій наче приготуються бути відповідними в тім царстві. Сі вірні, если своє поклоніння і вибрання учинять певними, тоді вони засядуть в тім царстві на престолі Христа і будуть судити, благословити і підвигати людський рід.

Яке велике щастє для тих вірних! Ми не можемо бути такими великими, як наш Господь, Голова і його апостоли, найбільше прославлені члени, если будемо вірні в малім, то наша слава буде надзвичайно велика — „више всякого начальства і власти і сили, і всякого імені, — до Ефесян 1:21.

Послідні слова Ап. Павла

„Бо жити для мене — Христос, а умерти — надбання, зиск.” — 1. до Филиппян 1:21.

БОРОТЬБА, ВІРА, ВІНЕЦЬ

Дійсно святого був він серця, коли писав ці слова: Жити для мене в світі є, щоби я стався членом тіла Христа, щоби через посвяту самого себе я міг послужити правді і праведності. Також і се правдою було, що умерти для нього, і відпочати від своїх трудів, очікуючи поранку воскресення, було зиском, о скільки розходилося о характер його самого, то він все своє викінчив. За Божою волею, він оставав при життю, аби міг ще послужити громаді Господній — включаючи і нас, що тепер живемо. Апостол писав свій лист до Филиппян около 62 Р. Хр., коли все показувало, що смерть може його постигнути кожної хвили.

Чотири літа пізніше Апостол писав свій лист до Тимотея, котрий мав тоді нагляд над церквою в Ефесі. Нерон, Імператор, став оказувати, що раз більшу ненависть до Християн, і все показувало на се, що вкортіці апостола Павла спіткає мученича смерть. В своїм листі він називає Тимотея „своїм сином в вірі.” Видко він покладав на нього велике довіре, що буде вірно опікуватися всіма церквами, як до сього часу він діяв. Тому він писав до нього спеціальну остерогу і давав йому напінненне і передсказував наперед, яка судьба стріне Церкву.

Ап. Павло наказував, щоби проповідував саме тільки слово Христа, і ніч більше того — чи буде се вигідно, чи не вигідно для проповідника — де тільки буде мати до сього нагоду. Він хотів, щоби Церква знала добре науку, яку він передає і тому остерігав її, бо пророчим духом він бачив, що прийде „велике відпадненне від віри”, як про се писав в других своїх листах. Задачою проповідування науки Ісуса не було повернути увесь світ, але покликати зі світа Церкву, котра в часі другого приходу Христа мала бути прославлена в його Царстві. Тому Тимотею міг, если було потреба і зганити і заохотити, але все мав робити в терпеливості, маючи на цілі дати науку і пояснення. Та поवाद все потрібна була сильна віра, бо зближався час, „коли здорової науки” не схотять приймати, ані навіть її терпіти.

Причина, чому до сього прийде, буде брак доброго серця межі християнами, і брак віри, що ними Господь опікується. „Іх уха будуть свербіти, щоб почути щось нове.” Вони будуть шукати за такими учителями, що будуть їм говорити красні слова на ухо. Вони будуть скорше вдовольнятися красним стилем і красноріччю, чим правдою, Вони будуть вибирати собі таких учителів, котрі будуть відвертали їх слух від правди, а привертати до байок. Чи і Тимотею мав підпасти під такий вплив? Ап. Павло не вірив в се. „Ти-ж чувай над всім; терпи лихо, роби діло благовістника (євангелиста); службу твою званою вчини, бо мене (Павла) вже на жертву наготовлено, і час мого відходу настав.” 2. до Тимот. 4:5,6.

Не з самохвальби але для заохоти для Тимотея писав дальше Павло таке: „Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав, і на останок готовиться мені вінець праведности (правди), котрий віддасть мені Господь того дня, праведний суддя, та не тільки мені, але і всім що полюбили явлення його.” Яке красне свідцтво — свідцтво при кінці свого життя, котре так чесно провів, або скорше сказати, котре віддав на жертву по приміру Господа Ісуса, кладучи його для добра братів. Він терпів задля Христа, будучи слугою його науки. Який красний і заохочуючий примір для нас, если хочемо йти тою самою вузкою дорогою! В дійсности ми не маємо такої нагоди, принести себе на жертву, як се він мав, ані не можемо стільки працювати, що він працював, але Господь дивиться на кожного з нас на наше серце, на наш намір. Хто є вірний в найменшій річі, буде вірний в більших річах. Хто є невірний в малих річах, не можна по ній сподіватися, аби був вірний у великих.

Секрет, чому апостол Павло, так дуже працював, було се, що Бог об'явив йому, що в нагороду уділить йому „перше воскресенне.” Се буде вінцем праведности, він буде з Христом в його Тисячлітнім царстві. Він знав, що він

працював для Христа з цілого свого серця і знав, що Господь не є несправедливий, і тому не забуде за його діло працю з серця походячу. Однак він не сподівався зараз нагороди, але, аж в „той день,” — аж в ранок Тисячліття, в поранок дня воскресення. Тоді Відкупитель, як Голова своєї Церкви дасть кожному вірному членові невяничий вінець — велику нагороду не тільки самому Павлові, але і всім тим, хто подібно, як і він любить Його явлення — об'явлення Христа в тисячлітнім царстві слави.

Між сими Християнами є в порівнянні мале число людей, що люблять явлення Господа в царстві слави. Деякі з них волілиби, „щоби він не явився, так скоро, щоби вони за той час могли докупити собі, ще кусень нивки, або ставити нову хату або стодолу, або заробити трохи гроша. Такі самі відчують в своїм серці, що Цар слави напевно не похвалить їх способів у збиранні їх майна. Другі думають і журяться за багату своєю родиною. Ще інші мають свої теорії і всюди инді шукають для себе щастя, а не в другім Приході Христа і в заложенню Його Царства.

Та апостол каже, що він не боровся тілесним (матеріальним) своїм смертним тілом (з собою) і побідив, підчинивши себе поволі своему новому умови. Він знав, що сатана як „князь сего віка” і упавші ангели, його слуги, причиною безбожності, яка запанувала на світі і що вони ошукали людей і навчили їх фальшивих наук і злих практик. Він не винував так дуже людей, як незнання і сліпоту, якими сатана жив їх. „В котрих бог віку сього (сатана) ослінив думки їх невірних, щоби не засіяло їм світло благовістя (євангелію) слави Христа, котрий є образ Бога.” (2. до Коринтян 4:4) Знаючи, що світ іде за духом блуду і фальшу, тому він сам боровся проти нього в собі самім і старався допомогти всім братам, так само вести добрий бій проти всякого погубного впливу, науки, або практики.

Він скінчив свій біг. Він признається, що яко Християнин мусів учитися певних лекцій в школі Христовій, і се, як раз було приготуванням його, щоби мав участь враз з Христом в славі в тисячлітнім царстві. Се була не тільки теорія але і практика. Він не тільки теоретично учився о Христі, але також практично. Він подібно, як і Христос зазнав терпіння в теперішнім віці. І на знак любови до нього йому було дозволено пізнати в більшій мірі „тайну-секрет” Божого пляну, який був закритий від віків. Він не тільки перейшов докладни школи, але опісля отримав ще бути гідність послом Церкви. Окрім сего він пізнав, що кождий, хто стався членом тіла Христа, є під безпосередньою рукою і доглядом Божим, і що час такого члена в руці Божій — як також всі справи його життя, так дочасного, як і духового. Як смерть Господа Ісуса не могла прийти скорше, аж надійшла Його година, так само є з кождим посвятившим себе членом.

Він додержав віри, і віра його держала. Багато людей не здає собі з того справи, як дуже важна річ знати і мати правдиву віру. „Мій варід гине за незнання за-

кону,” каже сам Бог. Віра є тим сильніша, чим більше є знання її. Бо віра мусить мати підставу, основу. Добре життя залежить в великій мірі від правдивої віри. Чому в давнині падали на костри одні других? Бо йшли за блудом фальшивої науки, або як апостол називає „диявольські науки,” опанували їх і вони повірили їм. А наслідком злої віри, фальшивої віри, були злі діла. Віруючи, що Бог уявляв мучити свої сотворіння сотки літ в чистилищі або нескінченні мідіони літ в пеклі, вони в своїй блудній вірі неначе хотіли наслідувати Бога і так діяли в своїм життю, котрих діла мусять тепер кожного з нас страхом переняти.

Але Апостол Павло додержав віри — правдивої віри, котра дана була колись святим — віри в жертву відкупителя: віри що ся жертва уділяється нам; віри, що за діла сеї жертви Ісуса Бог Отець оправдує нас; віри в Господа Ісуса і віру в братів. потреба було з його сторони — особливо, коли розважимо, що наш великий противник, сатана, чигає на нас на кождім місці і старається все, аби відтягнути нас від правди, або перевернути її, тільки, щоби нам пошкодити.

Вінець нагороди, о котрім говорить, апостол Павло бачив своїми очима віри від многих літ, як частя нагороди, яку обіцяв йому Господь Ісус. Він мав непохитану віру в Господа Ісуса і в Його обітницю, яку йому дав. Сей вінець нагороди був для ап. Павла через многі літа причиною його радості не тому, якими він з того був гордий, або зарозумілий, а тому, що він любив Бога і любив ближніх. Він дуже бажав отримати сей вінець нагороди, бо се було для нього знаком, що Бог похвалює його і любить його; і що він був вірний Богу. Він цінив сию нагороду, бо се дасть йому велику невисказану можливість і нагоду благословити своїх ближніх враз з Господом Ісусом і братами в славі в часі тисячліття.

Він сподівався отримати сей вінець, але не сподівався отримати його зараз по смерті. Він знав, що Біблія, що Слово Боже учило о воскресенні — се для нього було, як би даром від Бога аби він передав його найперше церкві, а опісля світові. Він знав і учив так, що буде воскресення мертвих праведних і неправедних. — (Діяння Ап. 24:15) Він бажав мати участь з своїм відкупителем у сім славним ділі Його царства і Павло знав, що се діло не може розпочатись, аж скінчиться сей вік євангельський, коли вибрана ціла Церква, як члени обручницї Христової, воскресне „Його воскресенням” до слави чести безсмертності і отримас участь в Його славним царстві. — до Филипян 3:10, 11.

Задля сеї то причини він говорив, що вінець готується для нього — чекає його — не зхвилею смерті, але з хвилею його воскресення. Сей вінець дасть йому Господь, як також і всім тим, котрі люблять Його явлення при другім приході — „того дня.” По правді мало нині є таких людей, котрі люблять його явлення, котрі хотілиби, щоби Господь Ісус прийшов і явився. Більшість людей на світі а також і більшість Християн шукає вдоволення в земських річах, в багатстві в чести від людей, але задоволення там не знаходять; і коли задоволили би

сі свої бажання в свх річах; тоді можеби схотіли, щоб Господь заложив своє царство. Але на жаль! Час їх життя впливає на старання о такі річі, і кінці стаються звичайно незадоволені і не знають, що далі робити, і не хотять, щоб царство прийшло.

З виїмкою тих, котрі були вірні, аж до останку і працювали в справі царства, ніхто не отримає сеї нагороди. Але дякувати Богу проці люди не пійдуть на мук, як учили доті; а навпаки вони отримають благословенне життя від тих увінчаних братів, від котрих, як від того великого Помазаника Божого, буде виходити благословенне реституції за посередництвом тисячлітнього царства.

Отже прийде час, що очі сліпих відкриються і зрозуміють — кінці всі побачать великого Месію, хотий не буде Він видний для тілесного ока. Тоді кожне коліно угнетється; і кожний язик визнає, що Месія є на славу Божу.

Апостол Павло кінчить свої слова заохоти тим, що хотий деякі брати, на котрих він покладав велике довіря, опустили його, коли він станув перед Нерою, то однак Господь явився йому і підкріпив його, і тому він тепер має сильну віру, що Господь заохочується ним і на далі, аж до кінця його життя.

УМЕР І ЗНОВА ОЖИВ

Кароль Нетте, в Спрінгфілд, Огайо, як описували часописи, умер по операції. Потвердили се також оба доктори, котрі його оперували. Пятнайцять мінуть опісля встрикнули умершому до серця адреналін, думаючи привести його до життя. І дійсно се їм пощастилося. По двогодинних труах він ожив.

Тепер послухаймо, що говорить він сам про себе:

„Читав я багато історій, котрі описують о різних дивах, яких мали зазнати і бачити умерші особи, а котрих приведено назад до життя. Та я заявляю отверто, що всі такі історії є не правдиві. Я умерши не чув ніякої музики ні на гарфах, ні жадних інструментах, ані не бачив ні одного ангела, чи чорта. Я мав таке чуття, як би я заснув. З початку, я не вірив, що я був

умер, і думав, що доктори строять собі з мене жарти, коли заявили мені, що я був неживий. Але як переконали мене, що так дійсно було, я розуміється утишився дуже з сего, що можу знова жити і ходити ще трохи по землі.“

Що породив на собі К. Нетте, се цілковито відповідає науці св. Письма. Пророк Даниїл говорить о пробудженні многих: „Пробудіться, співайте, ви, що замикали в поросі.“ Наш Спаситель заявляє також, що мертві спочивають в своїх гробах, де позістануть аж до воскресення. О! Як нерозумними є всі богослови солено оплачувані „священники“, коли застановимося над сям, що пережив сам на собі Нетте і о чім ясно учить св. Письмо!

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манни на 5. Серпня 1925.

„Знаємо, що люблячим Бога, усе допомагає до доброго, котрі поклоняні Ним до ціли.“ — до Римл. 8:28.

Пам'ятаючи на се всі люди Господні повинні бути задоволені з тої судьби, яку Провидінне Боже їм уділить, — не бути лінивими в праці, але вдоволеними, коли зробили все, що їх руки могли зробити, — не мають непокоїтись, або бути невдоволеними або нарікати проти Бога і його провидіння. Ні, Можливо, що Бог приготує нас до якоїсь спеціальної праці, а сі різні досвідчення є дозволені на се, щоб нас приготувати до сеї служби. Ми маємо також пам'ятати, що ми не можемо судити задля наших несовершенностей, і тому не можемо давати о суду о тих досвідченнях, котрі будуть нам дуже помічні.

Текст з манни на 12. Серпня 1925.

„Від гріхів тайних очисти мене. І від гордих бережи мене; не допусти, щоб взяла верх надо мною... Слова уст моїх і думки серця мого нехай будуть до влодобі Тобі, Господи, моя скеле і Спасителю мій.“ — Псалма 19:12-14.

Здається, що кожний розумний Християнин схоче всегда відмовляти сі натхненні Богом слова, щоб очистив його від тайних

гріхів, щоб в такий спосіб міг захоронитися перед більшими гріхами; бо хто так молиться із серця, сей також буде уважати на сам початок гріха і буде хоронити своє серце в чистім і святім стані; він в кожній потребі буде удаватися до жерела ласки. Хто хоче провадити святе життя і бути блисько Господа, а вистерігатися тільки зверхних або великих гріхів, і не уважас на початок гріха у своїм серці, такий пробує зділати добру річ але в дуже нерозумний спосіб.

Текст з манни на 19. Серпня 1925.

„Від усяного виду лихого вдержуйтесь. — 1. до Солун. 5:22.

Сими словами апостол напам'янає нас, щоб ми супротивлялися всякому злу, без згляду на се, чи воно має вид добра, чи ні... Вистерігайтеся всякого виду зла, означає зовсім иншу думку — зовсім иншу від тої, яку апостол первісно мав на думці. Однак і одна і друга думка має за собою мудру підставу. Зовсім певно ми не тільки повинні вистерігатися від лихих річей, без згляду на їх вигляд, або покривку, але ми повинні, оскільки се можливо, вистерігатися ділати річі, котрі знаємо, що є добрі, але котрих наші приятелі або сусіди моглиби незрозуміти і уважати їх за злі. Дух здорового розуму наказує нам, що не тільки ми повинні уникати злого діла під яким будь видом, але маємо навіть уникати таних річей, що мають вид зла, — щоб ми більше могли вплинути і позискати серця людей для Бога і для правди.

Текст з манти на 26. Серпня 1925.

„Любов є... милосердна.” — 1. до Коринтян 13:4.

Діти Божі не є зобов'язані викидати в очи блуди першому/лучшому, котрого тільки стрітять на вулиці і побачать, що зле робить, як також не мають обов'язку казати кому, що вони не мають доброго виховання. Делікатність і ніжність належить

всегда до характеру правдивого Християнина. Світські люди показують делікатність тільки про око, та не так з християнином. Його делікатність, ніжність, виявляє на зверх його правдиві чуття серця, котрі він придбає, йдучи в своїм життю за духом любови. З любови плыве лагідність, терпеливість, жичливість і т. п., і навіть если хто не слухає, тоді любов не скаже, неприємного слова і буде вистерігатися його о скільки обов'язок на се позволить.

Відповідь недовіркам

Недовірками не називаємо тих, що зовсім не вірять в Бога. Вони є невірними. Але багато дуже багато є недовірків між так зв. Християнами. Вони кажуть, що вірять в Бога, вони навіть займають визначне становище між християнами, як проповідники, пани і т. п., але дуже часто заперечують правдивість науки Біблії, слова Божого. Так приміром, одна презбтеріанська часопись видавана в нашій мові заперечила, щоби люди перед потоном могли жити так довгі літа, як про се записано в Біблії. На свою оборону цюдикиються на вискази різних ніби-то учених, котрі твердять, що слова Біблії о довгій життю людей перед потоном можна розумово об'яснити тільки так, що в тих давних часах люди числили літа не так, як тепер, а інакше іменно, місяць о тридцяти днях, числили за рік. І кажуть, що Адам, котрий по словам Біблії жив 930 літ, по їх численню жив тільки 80 літ; вік який нічим не ріжниться від життя теперішних людей.

Се їх заключення на перший погляд виглядає розумне. Але коли розберемо точнійше ці літа, ці дати св. Письма, то побачимо, що таке на око розумне числення приведе їх до дуже нерозумних заключень.

Читаємо в Біблії, що перед потоном люди не тільки жили і умерали, але вони і плодили діти. Если би прийняти числення тих ніби-то учених і різних недовірків-про-

повідників за правдиве, тоді виходилоби, що перші люди плодили дітей в неімовірно молодім віці; на що здоровий розум не може ніяк згодитися. Читаємо о Адамі: „Поживши-ж Адам сто*”) і тридцять літ, появив сина.” (1. Мойсея 5:3) Беручи їх числення місяць за рік, як правдиве, тоді Адам сплюдив би першу свою дитину, маючи одинадцять літ, інші патріярхи дозріли би, що до того, ще скорше; наприклад: — Сет, маючи 9 літ; Енос, — 7 літ; Кенан — 6 літ; Магалазель — 5 літ; Яред, — 13; літ Генох — 5 літ; Арфазсад — 4; Селах — 2 і пів; Етер — 3 і пів; Тара 6; Авраам — 7; а Ізаак маючи 5 літ.

Чи є на світі, який розумний чоловік, що повіривби, щоби діти від двох і пів року, і пару літ висше могли бути батьками? Здається, що нема. А однак більшість протестанських проповідників приймає сю теорію, сих ніби-то „учених” людей, як правдиву, і навіть не бачать до яких дитинних заключень доходять. Причина, — бо не досліджують св. Письма і не вірять йому.

* В нашій Біблії (так в українській, як в старославянській мові) є помилка. Сказано там: Адам прожив двіста і тридцять літ, а має бути сто і тридцять літ, як се є в єврейській Біблії і на всіх інших языках.

ЦІКАВЕ ПИТАННЯ

Чи властивим для родичів є, учить свої діти, що вони будуть мати ще час і можливість посвятити себе ще перед реституцією, а через то занехати дальшу науку о Божім пляні?

Відповідь: Невластивим є говорити даній особі, о посвяченню, в заміну, за що одержить надгороду. Бо посвячення означає: чинити волю Божу. Родичі повинні научати дітей, що тільки сі, котрі будуть послухні Господу отримають надгороду, себто життя, на котрім небудь степені (духовім, або земським). Дальше повинні вчити свої діти, так в дома, як і в школі, о Його великім пляні, любові і доброті, через се виробляти в них послух, щоби з радістю могли чинити Його волю. Про надгороду за їх вірність, лишити се цілковито Господу. Не повинноє силу-

вати їх до посвяти, але добре ознакомити їх з правдою о скільки ми можемо, рішення-ж, лишити їм. Дитина, котра не має ще своїх повних літ, не може ще оцінити посвячення а тим не можна вимагати, щоби вона посвятилася. Родичі повинні поучити її, щодо Божого пляну так далеко, як далеко дитина ся зрозуміти може, дальше заохочувати її до послуху зглядом Бога і справедливости.

Не на місці є говорити родичам о своїх дітях, як о „дітях реституції.” Бо чи вони такими будуть, то вже буде залежати від них самих, і від того, чи вони будуть, або не будуть послухні Господу.

Родичі: Учть дітей правди, а Господь рішить сам, яка надгорода.

ПОТІХА І ОБІТНИЦЯ ДЛЯ ХРИСТІЯНИНА

(Поезія в прозі)

„Все, що найліпше Він дасть тобі. Кожний твій крок, Він вимірив тобі. Його немірима і найвища мудрість керує тобою. Його невидимі ангели служать тобі. Кругом тебе розпинають ясні шатра; їх незлічимі армії боряться за тебе. В день своєю тінею покриває тебе. Його око все споглядає на тебе. Ягнятами з гір високих, Він кормить тебе; водою з жерела вічного наповняє тебе. Своєю ласкою Він покріплює тебе. Його палиця провадить тебе. Своїм раням допомагає тобі. Чашою спасення звеселяє тебе. Коли йдеш долиною тіни смертної, Він ан-

гела хранителя дає тобі. Своїм найбільшим скарбом відкупив тебе; в своїй великій любові покликав тебе. Його сила захоронить тебе. Його терпеливість чекає на тебе. Його милосердя простить тобі. Його слава увічнає тебе. Його радість напоїть тебе. Повнад всі ангели престולי і сили Він вивисить тебе; наслідником своїм і співнаслідником з Христом Він учинить тебе. За синів і дочок найвишого, Він Бог Єгова, Вічний і Незмінний, Найбільший Цар небес, Найвищий і всемогутий, ваш Отець і ваш Бог, прийме тебе.”

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

²³⁴ „Се закон про жертву за гріх (провини)... Священик, що приносить жертву за гріх (провини), їсти не її...”

Увесь мужеський пол у священників їсти буде.” — 3. Мой. 6: 18, 19, 22.

РІЖНИЦЯ МІЖ МУЖЕСЬКИМ А ЖЕНСЬКИМ ПОЛОМ УСТАНЕ

²³⁵ Св. Письмо говорить о нашій Спасителю і о всіх святих ангелах як о муштинах, під час коли всіх святих разом взятих представляє, як жінчину, „дівичку,” наречену нашого Господа Ісуса як мужа. Але з початку жінчина була частю муштини, сотвореного на образ Божий і ще тепер (хотів до часу відлучена, аби розмножати людей) є частю муштини; ніодні з них само в собі не є повне. Як совершенний муштина був названий Адамом, так коли зробив їх двоє, „Бог назвав їх іменем Адам”, — оставляючи верховодство по стороні муштини, котрий в сей спосіб стався опікуном або хронителем жінчини, як часті свого власного тіла. (Еф. 5:23,28) Сей половий поділ не учинив Адама несовершенним, се тільки поділило його совершенні прикмети між два тіла, котрих він був дальше головою.

²³⁶ Св. Письмо натякає, що остаточно при кінці часів направи-привернення всі так муштини як жінчини будуть привернені до совершенного стану, в яким находився Адам, заким Ева була відділена від него. Ми не розуміємо через се, що так муштини як і жінчини затратять свою окремішність, але що *кожде* отримає прикмети, яких тепер їм недостає. Если сей погляд є правдивий, то здасть вказує на се, що так дуже велика ніжність деяких жінчин як знов дуже велика простаковатість деяких муштин є з причини унадку чоловіка, і що *привернення* до совершенства, в котрім прикмети (складові часті) обох полів будуть совершенно дібрані і злучені, буде становити ідеальну людськість, яку Бог з початку улянував. Наш дорогий Спаситель, коли був „чоловік Христос Ісус” правдоподібно не був ні простакуватим силачем ні також видікатним. Сила уму і мужеська гідність лучились в Ньому дуже красно з шляхотною чистотою, ніжністю і ласкавістю прав-

дивої жінчини. Чи не був Він *совершенним чоловіком*, котрий вмер за наш рід і викупив оба поли? Не забуваймо сего, що Він як *чоловік* не мав товаришки життя: чи ж через се не мав Він бути сам в собі повним, аби заплатити повну відповідаючу ціну за Адама (так мушину, як і жінчину)? Або в сей спосіб Ева була заступлена в великій жертві викупу, або через свого мужа як через свою голову; инакше праматір Ева не була би відкупленою зовсім, а се супротивляється другим місцям св. Письма.

²³⁷ Св. Письмо називає церкву віку євангелії” *невістою*, однак не *невістою* „чоловіка Христа Ісуса, тільки *невістою* воскресного і прославленого Христа. Як нові сотворіння сплоджені з Божого духа до духової природи ми є заручені з духовим Ісусом, з котрим будемо мати участь в Його імені, чести і славі (престолу). Церква не є *невістою* пожертвовавшего себе на смерть чоловіка Христа Ісуса, тільки прославленого Господа Ісуса, котрий при своїм другім приході приймає її за свою. — Рим. 7:4.

²³⁸ Як буде з мущиною і жінчиною в будучім віці, так буде з Христом і церквою: коли церква буде прославлена, тоді надмірна прикмета жінчини буде усунена: „Будемо подібні Йому”, се є членами Його тіла. „Ось ім'я її (тоді), яким її звати будуть (її Господне ім'я) Оправданні Єгови.” (Ерем. 33:16; 23:6: в євр. тек.) Як тіло великого Пророка, Священника і Царя, церква буде частю „Отця Будучого Віку” або Життедавця світу. — Ісай 9:6.

²³⁹ Та сама думка тягнеться через ціле св. Письмо тільки *муштини* з священничого покоління *приносили жертви* і як повисше, і їли жертви за провини. Вони одинокі входили до Намету і переходили поза завісу. Так само святий дух установив в часі віку євангелії: „Він настановив інших (муштин) апостолами, а інших (муштин) пророками, а інших (муштин) благовісниками а інших пастирями та учителями, на звершення святих на *діло служення*, на збудовання тіла Христа-Помазанника”. (Еф. 4:11,12 грец. тек.) Слово

мущина, як повніше ужите, повинно бути в українським переводі як се знаходиться в грецьким тексті, а з сим згоджуються позначування через Господа і через Апостолів. „Жінці (в церкві) учити не ведю, ані орудувати чоловіком“, виразно наказує Апостол. (1 Тим. 2:12) Се вказує на відношення Христа до церкви; бо як мущина є головою жєни, так Христос є Головою кожного чоловіка поодинокі і Головою цілої церкви, як такої, а Єгова є Головою Христа. — 1 Кор. 11:3; Еф. 5:23.

²⁴⁰ Се однак не має означати, аби сестри в церкві не мали подібно „представляти своїх тіл живими жертвами, святими і приємними Богу“ та не виконували значних „служень“ в церкві як члєни царського священства. Вони є так само любі Богу як і браття, бо в дійсности всяка ріжниця полу і краси і стану устала, ми перед Богом зреклись сего від часу, коли ми стали „новими сотворіннями в Христі Ісусі.“ (2 Кор. 5:17; Галат 3:28); та однак прообраз, фігура, наука мусить продовжуватись, і тому то є так остро заховувані ріжниці головнє в урядових частях служби церкви Христової.

²⁴¹Противно диявол всегда старався опанувати релігійним чоловіком через любов і поважання, яке мущини мають зглядом жєнщини. Звітси то вивиснення Діви Марії до ряду богині і віддавання її божої чєсти між катєликами і православними. Длєтого і у старинних Єгиптин була богиня Ізіс, а за часів Апостола Павла була богиня Діана у Єфєсян. А чи ж тепер не стараєсь сатана ділати через жєнщину, як се було в разі? Чи не є жєнщини головними його „медіями“ або посередниками в спиритизмі і його найважнішими апостолами і пророками Теософії і так званої Християнської Науки?

²⁴²Коли жєнщина стаєсь зрядєм сатани, через котре він промовляє, ніколи се не виходить длє неї на добре. Противно, жєнщина стоїть на о много висшім стєпені так суспільно як інтелектуально і є найбільше шанована за свої жіночі прикмети в тих краях, де сорозмірно узнють і поважають науку св. Письма; а головнє у тих, котрі як найсовітнішє йдуть за наукою і вказівками св. Письма.

ГОЛОВА IV.

ДРУГІ ЗНАЧНІ ПРООБРАЗИ

Попередно, ми навмисно опустили пояснення деяких цікавих частєй, котрі тепер будуть могли лучшє

зрозуміти сі, що совієно студіювали і осягнули яснє зрозуміннє загального плану Намєту, його услуги і його прообразового значіння.

²⁴⁴ Стовпи, що стояли на Дворі і підтримували бічні заїси, представляли оправданих віруючих людий. Двір, як ми вже бачали, представляв оправданий стан. Стовпи були з дерева, з матеріялу, що підпадає знищенню, в сей спосіб казали додумуватись, що громада, котру (з вїмкою Ісуса) вони представляли, не є дійсно совершеннє як людські сєтва; бо людську совершенність прообразово представляла мідь, отже і сі стовпи повинні бути або з міді або обтягнені мідяною бляхою, аби могли представляти дійсно совершенні людські сєтва. Але хотий були зроблені з дерева, то були вєставлені в мідяні підставки, що нас поучає, що хотий в дійсности несовершенні, однак мають підставу совершенного людського сєтва через приписану заслугу Христа. Нич не може яснійшє, як се, представити *оправданнє через віру*.

Дальше буде.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

РІЖНИЦЯ МІЖ МУЖЕСЬКИМ А ЖЄНСЬКИМ ПОДОМ УСТАНЕ

21) Чи ріжниця між мущиною а жєнщиною всегда буде існувати? § § 234, 235.

22) Єсли ні, то чєму і коли така ріжниця устане? § 236.

23) Чи церкв є невістєю чоловіка Христа Ісуса? Рим. 7:4; § 237.

24) Чи ріжниця полу устане так між людьми як і у прєслєдєної церкви? Ер. 33:16; 23:6; Ісаї 9:6; § 238.

25) Як се показано в прообразі: що коли церкв буде прєслєдєна, не буде ріжниці полу? § 239.

26) Чи примір Христа і науки його або апостолєв показують, що жєнщина може учити в церкві? Еф. 4:11,12; 1 Тим. 2:11-13; 1 Кор. 14:34,35; § 239.

27) Чи сестри є рівними члєнами церкви Христа як і брати? 2 Кор. 5:17; Гал. 3:28,29; Том шєстий 491,492; § 240.

28) Як сатана потрафив ошукати світ під сим зглядєм? § 241.

29) Чи така наука не потвердєна св. Письмєм вийшла коли на користь жєнщинам? § 242.

ГОЛОВА VI.

ДРУГІ ЗНАЧНІ ПРООБРАЗИ

1) Що представляли стовпи на Дворі підтримуючі білі заїси? § 244.

2) Чєму були зроблені з дерева а не з міді? § 244.

3) Що означали їх мідяні підставки? § 244.

Важнє!

Повідомляєм, що почавши від 23 серпня (Августа) до 5 верєсєя вкључно з причини вєнацій братів з Бєтел, Товариство і бюра на сей протєг часу будуть замєнені.

Заразом повідомляєм, що по постанові Тов. почавши від 23 серпня, по цілому світі назначєно Тиждєнь праці, в котрім брати всіх народів і націй — на всіх мовах і язиках мають можність представити людям Слово правди через поширєннє літератури. Вірляч в вєлике благословєнствє — просимо братів мати на увазі згадану дату, щобі спільно зі всіма дати свідєцтво всім стєгнуцим.

Просимо також важніші справи старатись полагодити перед вєнаціями, щобі не спричинити навалу праці опісля.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Отсим просимо всіх тих, що пишуть до нас листи, і адресують на Міжнароднє Товариство Дослїднїв Біблїї, щобі обовязково подавали *Ukrainian Department*. А то тому, щобі улекшити працю при роздачі пошти.

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord Street

Brooklyn, N. Y.